

[Clara Munck.]

Jeg vil altså på den konservative folketingsgruppes vegne tilsige stor velvilje over for gennemførelsen af den bedst mulige lovgivning for invalidepensionisterne. De ting, jeg har peget på, er noget, vi mener alvorligt: spørgsmålet om tillæg, spørgsmålet om økonomisk dækning — men vi går også ud fra, at vi under udvalgsarbejdet vil blive enige om et godt forløb af lovgivningsbehandlingen.

Grethe Philip: Med de to foreliggende lovforslag er der lagt op til en væsentlig omlægning og forbedring af det offentlige støtte til den del af befolkningen, der er invalideret. Der er vel næppe noget, der i den grad afspejler et lands sociale standard, som de invalideredes placering. Vi skal ikke så forfærdelig langt sydpå, før vi kommer til egne, hvor invaliderne lever en temmelig kummerlig tilværelse. I Danmark har vi i stigende grad søgt at drage de invalide ind i en normal tilværelse såvel arbejds- som erhvervsmæssigt, og også hvad angår den almindelige levestandard. Med vor revalideringslovgivning skulle vi have gode muligheder for at gøre de invaliderede i stand til at udnytte den arbejdsevne, der er i behold. I mit parti lægger vi stor vægt på, at denne linje fastholdes og udbygges, men vi har også forståelse for, at et væsentlig lavere økonomisk niveau for en afgrænset befolkningsgruppe virker diskriminerende. Familier og enlige, der på grund af invaliditet, hvad bolig, beklædning, mad o. lign. angår, ligger væsentligt under naboer og slægt, vil aldrig kunne glide ind på lige fod med andre familier.

Det radikale venstre går i sit arbejdsprogram fra 1961 ind for en adskillelse af vor lovgivning for gamle og for invaliderede, for graduering af pensionen efter invaliditetsgraden og for en højnelse af pensionen under hensyn til den almindelige velstandsstigning. Da disse punkter udgør nogle af de centrale led i det foreliggende lovforslag, går vi gerne ind i et samarbejde om gennemførelse af lovforslagets principper. Hvad angår adskillelse af folke- og invalidepensionslovgivningen, kan jeg ganske slutte mig til, hvad der er sagt herom i ministerens fremsættelsestale og i bemærkningerne til lovforslagene.

I de yngre og mellemste aldersgrupper vil det være naturligt at sammenligne de invalideredes indkomst med det, der indtjenes af mennesker, der har deres fulde arbejdskraft i behold, og kompensationen må derfor nødvendigvis være større end for den ældre invaliderede, hvis jævnaldrende som regel skal kunne klare sig med folkepensionen. Jeg lægger i denne forbindelse særlig vægt på, at gifte invaliderede hyppigt vil have børn at forsørge i hjemmet. Det angives i den afgivne betænkning om invalidepension, at invaliderentyderne tilsammen har 14.500 børn. Selv om der til disse børn ydes børnetillæg, ligger det dog uden for enhver diskussion, at de med den nugældende invalidepension må opvokse i meget små kår. Tilstedeværelsen af disse børn må i sig selv tale for en forskel i vurderingen af den hjælp, der skal ydes de forskellige pensionistgrupper. Det må blive noget af et skøn, hvor højt man skal gå op med pensionen. Det er ikke blot et spørgsmål om finansiering, men også om at finde et leje, der ikke modvirker den revalidering, vi stadig må sigte mod.

Uden at ville binde mit parti til netop de satser, der er angivet, kan jeg give min tilslutning til niveauet og til de betragtninger, der gøres gældende for, at man skal graduere pensionen og særlig sætte ind med en betydelig støtte til de stærkest invaliderede, der helt har mistet erhvervsevnen — hensynet til revalideringsmulighederne spiller jo ikke ind for denne gruppe.

Jeg ser med særlig glæde på forhøjelserne i pensionen til disse hårdt ramte mennesker, fordi jeg har indtryk af, at der i denne gruppe af mænd og kvinder, som klarer sig uden for de sociale institutioner, er en del, som hidtil har været overordentlig vanskeligt stillet, ja, dårligere, end vi kan være det bekendt, når vi tænker på den øvrige befolknings levestandard.

Det er nok rigtigt, at det ved overgangen fra invalidepension til den lavere folkepension vil blive svært for de invaliderede at forstå og acceptere denne nedgang. Kunne man ikke gøre overgangen noget mere acceptabel, hvis det allerede, når invalidepensionen bevilges, gøres klart for den pågældende, at denne ydelse kun gives til det 67. år, og — hvad der måske er endnu vigtigere — hvis der nogen tid før